من سخنی را می‌دانم که اگر آن را بگوید، این حالتش برطرف می‌شود؛ اگر بگوید: أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ، این حالتش برطرف می‌شود

از سلیمان بن صُرَد رضی‌الله‌عنه روایت است که گفت: همراه با پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم نشسته بودم که دو مرد به یکدیگر ناسزا گفتند و صورت یکی از آنان قرمز شد و رگ‌های گردنش بیرون زد، پس پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم فرمود: «إِنِّي لَأَعْلَمُ كَلِمَةً لَوْ قَالَهَا ذَهَبَ عَنْهُ مَا يَجِدُ، لَوْ قَالَ: أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ، ذَهَبَ عَنْهُ مَا يَجِدُ»: «من سخنی را می‌دانم که اگر آن را بگوید، این حالتش برطرف می‌شود؛ اگر بگوید: أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ، این حالتش برطرف می‌شود». پس به او گفتند: پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم فرمودند: «از شیطان به الله پناه ببر» و او گفت: مگر من دیوانه‌ام؟

[صحیح است] [بخاری و مسلم در روایت آن اتفاق دارند]

دو مرد در برابر پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم به هم ناسزا و دشنام دادند که چهرهٔ یکی از آن دو سرخ شد و رگ‌های گردنش برجسته شد. پس پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم فرمود: «من سخنی را می‌دانم که اگر این فرد خشمگین بگوید، خشمش از بین می‌رود. اگر بگوید: أعوذ بالله من الشیطان الرجیم». پس به او گفتند: پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم می‌فرماید: از شیطان به الله پناه ببر که آن مرد گفت: آیا من دیوانه‌ام؟! وی گمان می‌کرد که تنها از جنون (دیوانگی در اثر جن‌زدگی) به الله پناه برده می‌شود.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3578